

MARGITA KUDRY

Tieň *bieleho tigra*

Tieň
bieleho tigra

MARGITA KUDRY

Margita Kudry

Tieň bieleho tigra

© 2023, Margita Kudry

www.margitakudry.com

info@margitakudry.com

VŠETKY PRÁVA VYHRADENÉ.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť reprodukováaná, distribuovaná, alebo prenášaná v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek elektronickými alebo mechanickými metódami, bez predchádzajúceho písomného súhlasu autorky alebo vydavateľa, s výnimkou krátkych citácií obsiahnutých v recenziách a niektorých ďalších nekomerčne orientovaných prostriedkov povolených autorským zákonom. Akákoľvek neoprávnená tlač či použitie tohto materiálu je zakázané.

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie alebo sú fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, udalosťami alebo lokalitami je úplne náhodná.

Podakovanie

Chcela by som veľmi pekne poďakovať všetkým, ktorí spolupracovali a pomohli mojej tretej novele „Tieň bieleho tigra“ uzrieť svetlo sveta:

Hlavná korektúra: PaedDr. Vladimíra Chobotová

Hlavný grafik: Mgr. Martin Uhrín

Obálka: Ing. Alexandra Jamrichová

Tiež ďakujem: PhDr. Mária Kočnerová, PhD.

Ing. Dominika Janovská

ISBN 978-80-974365-0-6

EAN 9788097436506

Túto knihu venujem
svojim rodičom Margite a Jozefovi.
Už ste spolu...

Prológ

„Ach, nie, už zase ráno? Veď iba teraz bol večer a prišla som z práce domov,“ vzdychla som ospalo.

Zobudila som sa, ako vždy, o 7:00 ráno na budík, hneď sprcha, trocha kefiru so sušenými slivkami a... rozliata káva!

„Nie, to nie!“

Naposledy, keď sa mi rozliala káva hneď zrána, môj život sa obrátil naruby. Odvtedy rozliatu kávu beriem ako znamenie a varovanie. Je to niečo, čo si neviem vysvetliť. Predtucha? Znamenie? Či ma nasledujúce dni postretne niečo dobré alebo zlé, to neviem, ale mnou rozliata káva vyvoláva vo mne znepokojujúce pocity. Neviem to ovplyvniť. Ach, čo to bude? Čo sa má stať?

Pred tromi rokmi som kvôli tomu dala výpoveď v práci a odišla som cestovať na viac než rok. Boli to zážitky, synchronizácia, očista, pokoj, voľnosť, dobrodružstvo, láska, a samozrejme, všetky moje finančné zásoby fuč.

„Haha,“ zasmiala som sa nahlas na zrýchlených spomienkach, ktoré sa z tých čias začali premietiť v mojej hlave.

Neľutujem ani sekundu strávenú v ďalekých krajinách. Bolo to jedno z mojich najkrajších období života. V mysli som sa zastavila pri búrlivom Pacifickom oceáne na severe Peru v malom mestečku Mancora. Je to jedno z miest s najkrajšími plážami na svete. Slnko je tam veľké a žiarivé, pretože je blízko rovníka. V Mancore som musela ostať dva týždne, lebo ma na ceste okradli miestni zloději. Bolo to bláznivé. V batohu som nemala veľa vecí, ale bol tam môj pas a to bol problém. Tým pádom môj plánovaný výlet na Galapágske ostrovy sa musel odložiť na neurčito. Cestovanie pre mňa skončilo. Kamoši pokračovali za pár dní podľa plánu a ja som zatiaľ čakala v Mancore na papiere z ambasády v Lime.

„To teda bolo,“ vzdychla som si.

Dva týždne strávené opalovaním a surfovaním s mojou letnou láskou Kristiánom. Ktovie ako sa teraz má.

„Hm...“

Rukou som odohnala spomienky a vrátila som sa späť do reality, v ktorej rozliata káva stekala dolu kuchynskou linkou. Radšej by som to mala čím skôr poutierať a urobiť si novú kávu. Bez nej akosi neviem začať deň. Kávu si vychutnávam pekne každé ráno pred prácou doma a v pokoji. Môj Luke mi nosí kávu aj do práce. Čierna bez mlieka, bez cukru. Vždy sa opýta, aj keď vie, že ju pijem iba takto. Keď tak premýšľam, vlastne si ani nespomínam, kedy mi naposledy priniesol kávu do práce.

Máme teraz dosť hektické obdobie. Luke rieši postup v kariére a to je teraz prvoradá. Ja tiež možno niečo zmením, ale zatiaľ práca asistentky manažéra v módnom dome nie je zlá. Usmiala som sa popod nos a vytočila Lukove číslo.

„Hm. Nedvíha, ani večer to nebral,“ zašomrla som.

Ani mi nezavolať späť. Určite bol zase dlho do noci v práci a potom na večeri so svojimi šéfmi. Teraz pracuje pre ATGR, je to jedna z najlepších finančných agentúr. Podporujú a robia pre rôzne finančné skupiny a rôznorodé spoločnosti po celom svete. Luke je manažérom jedného veľmi dôležitého projektu, na ktorom si dáva extrémne záležať. Momentálne sa nehovorí o ničom inom, iba o tom jeho programe, ale veď zase nebude to trvať večne, no nie? A čo ak by som ho dnes prekvapila ja? V agentúre som nikdy nebola. Chodíme spolu už rok a vôbec neviem, v akom prostredí pracuje.

„Dobrý nápad, Isabell,“ pochválila som sa nahlas.

Zbalím si hneď aj tašku. Pôjdem si potom zacvičiť do fitka. Je piatok, zobrala som si dovolenku, tak si tento deň užijem. Čo tam po rozliatej káve, usmiala som sa.

„Hassan, tak pod! Som tu za sprievodcu ja alebo ty?“

Moja krátka expedícia práve začína a tešil som sa na ňu.

„Pán Javier, ja pri vás nestíham s mojou kondíciou.“

„Áno, to vidím, Hassan. Ideme iba prvý deň, čo budeš robiť neskôr? Celý výlet trvá 5 dní, pokiaľ sa dostaneme k Picu Bolivar. Tak si mi to hovoril, však?“

„Áno, pane, je to tak. Normálna expedícia trvá 5 dní, ale mám taký dojem, že s vami urobíme rekord a dáme to do rána,“ zavtipkoval Hassan.

„Haha, vidím, že zmysel pre humor ti našťastie zostal. To som rád, Hassan.“

Hassana ako sprievodcu by som nevymenil v žiadnom prípade. Pozná prírodnú rezerváciu veľmi dobre. Už som s ním absolvoval niekoľko výstupov na vrcholy hôr v danej oblasti, ale toto bude prvá viac než jednodňová túra. Dobre sme sa pripravili. Máme všetko, čo potrebujeme, tak ako sa na takúto náročnú expedíciu patrí. Najviac sa snáď teším na lezenie po skalách. Posledný polrok bol náročný a nikam som sa nedostal kvôli práci. Teraz si to však vynahradím. Takže dnes to bude päťhodinové stúpanie cez zahmlený les, hustú vegetáciu, obrovské papradie, vysoké stromy a bambusy. Čaká nás tiež splav cez rieku. Deň ukončíme v Laguna Coromoto (3 300 m n. m.), kde budeme aj kempovať počas noci. Už sa neviem dočkať.

1

V Dubline je dnes veľmi pekné počasie, takéto dni si treba vážiť, nie sú tu každý deň. Väčšinou prší alebo je pochmúrne. Ako som to tu len toľko vydržala? Ja?! Čo milujem oceán, teplo a cestovanie? Nuž ani sama neviem, ale práve teraz sa cítim dobre a v pohode. Asi som aj šťastná.

V Dubline žijem už ôsmy rok. Mám dobrý job, kamarátov, sú tu skvelé fitká a puby. Zarábam celkom slušné peniaze, kúpim si na seba čo chcem, chodím dvakrát do roka na dovolenku. Môžem sa stravovať v reštauráciách. Mám Luka a dokonca tu žije môj brat José s rodinou. Áno, ľudia síce povedia, že je tu hrozné počasie a stále tu prší, alebo je zamračené, ale žiadne miesto nie je perfektné. Keby také miesto existuje, tak tam asi chcú byť všetci, no nie?

Najskôr prekvapím Luka v práci a potom si pôjdem zacvičiť. Možno si dáme neskôr aj spoločný obed a ak nebude mať Luke čas, zavolám Suzi alebo si dám piknik sama v parku.

Hm, áno, presne tak to urobím a už sa veľmi teším. Dnešný deň bude cool. Obliekla som sa obyčajne: rifle, moje obľúbené farebné tričko z Mexika, obula som si biele converse tenisky a koženú bundu. Aký si dnes dám náramok? Dnes určite niečo ochranné, to kvôli tej káve. Najlepší bude tento tmavozelený nefrit z Peru spolu s tigrím okom a ešte môj obľúbený dlhý náhrdelník s čiernymi perlami. No a takto to vždy skončí. Zase som ovešaná ako gypsy, ale podľa mňa je to vkusné. Mám rada doplnky a taký voľnejší štýl. Pracujem s oblečením v módnom priemysle a musím sa vedieť obliecť, inak by ma asi šéfka vyhodila. Našťastie, je to veľmi ústretová a férová žena. Rozumieme si. Dokonca si niekedy musím k nej sadnúť a rozprávať jej nejaké zážitky z môjho cestovania. Pridám aj niečo o náramku alebo talizmane, ktorý mám práve v ten deň na sebe. Možno aj kvôli tomu toleruje môj osobitný štýl obliekania.

Som to proste ja. Nevyžaduje, aby som sa obliekala ako typická Dublinčanka alebo žena z mesta. Vie, že mám rada takzvaný štýl Boho. Dlhé voľné šaty, bosé nohy zaborené v piesku, chladené prosecco, leto, more, opálené telo, sex na pláži a...

„Uf,“ povzdychla som.

Zase ma prepadli v hlave filmové scény. Pravdepodobne som blázon. Zasmiala som sa v duchu. Sem-tam si pohovorím aj sama so sebou. Veď čo, viem, že to robia skoro všetci, len o tom nerozprávajú otvorene. Je to dokázané rôznymi štúdiami. Čítala som o tom. Našťastie sa zatiaľ viem vrátiť do reality. Teraz je napríklad moja realita to, že odchádzam. Ešte posledný kuk do zrkadla.

„Let's go!“ zvolala som nahlas.

Slniečko svietilo a hrialo ma na tvári. Parkovisko bolo ešte trochu mokré, pretože večer pršalo. Mláky sa na slnku krásne leskli. Aj toto má svoje čaro.

„Aha, veverička. Moja zlatá, pod' sem,“ zašepkala som.

Neprišla. Utekla naspäť do parku, ktorý mám hneď vedľa parkoviska. Bývam v novopostavených apartmánach nie ďaleko od Dublinu. Všade je zeleň, dokonca mám blízko malý potôčik a celkom dobrú trasu na behanie, ktorá vedie cez les. Dnes je veľmi pekne, jasná obloha, teraz ľutujem, že som si ráno nebola zabehať. Takéto pekné rána sú v Dubline vzácne. Nevadí, ešte bude veľa takýchto dní. Musím myslieť pozitívne. Čas 10:13 a nikto mi nevolá, ani nepíše. Brat so sestrou by volali, keby sa niečo dialo, našim zavolám neskôr a za Lukom idem osobne, takže všetko vyzerá byť ok. Luke bude určite prekvapený, keď ma uvidí. Hádám ho nevyruším pri niečom dôležitom. Spomínam si, ako sme sa zoznámili. Bolo to v Grécku na ostrove Zakynthos. Bol na dovolenke a ja som tam zakotvila na chvíľu po cestovaní. Trochu sme si užili, bolo to fajn. Rozhodla som sa však vrátiť naspäť do Dublinu čisto iba kvôli peniazom. Brat mi vybavil dobrú prácu a nástup hneď na pozíciu manažérky hotelovej reštaurácie. Taká ponuka sa jednoducho nedala odmietnuť. Peniaze som potrebovala. Práca v malom butiky na Zakynthos ma neuživila. Chcela som viac. Čo však osud nezariadil. O dva

mesiace na to sme sa náhodne opäť stretli v jednom pube tu v Dubline. Bolo to nečakané a zvláštne zároveň. Boli sme si istí, že to nie je iba náhoda. Odvtedy sme spolu, usmiala som sa v duchu nad spomienkou.

„Zase?“

Na križovatke som zastala za autom so značkou 1313.

„Nestačila rozliata káva? Ešte aj toto? Ach.“

V aute sa sama so sebou rozprávam najčastejšie. Často si vysvetľujem situácie, ktoré som prežila počas dňa. Veru sa aj niekedy pohádam, len tak, s neviditeľným protivníkom. Dnes si ale musím úprimne priznať, že ma celkom znervózňuje moja ranná situácia a najviac znepokojivé je to, že ma to vôbec neprechádza. Hm, ja osobne 13-tku nepovažujem za nešťastné číslo, tak ako väčšia časť ľudstva. Je pravda, že za posledné obdobie toto číslo vídam často a som trochu znepokojená, ale zase viem, že 13-tka je síce číslom označeným v taroku ako smrť, ale vo výklade to tak úplne nie je. 13-tka má hlbší význam len ako to, že to je nešťastné číslo. Je to v prvom rade znovuzrodenie, ukončenie niečoho starého a začatie niečoho nového. Nová etapa, nová éra spoznávania a prebudenia sa. V druhom rade s tým všetkým prichádzajúca zmena.

„Tak pohnete sa konečne, slečna? Je zelená,“ vykrikuje a trúbi ten za mnou.

„Ach, aby si sa nezbláznil,“ mávla som na neho rukou z okna.

Keď ma predbiehal, neodpustila som si uškrnúť sa na neho. Odpovedal mi tým, že znova zatrúbil. Tak toto na cestách býva často, hlavne tie veľké drahé autá sú dosť namyslené. Ešteže mám iba tento môj malý mini Cooper, moju malú jedovatú Chicu. Tak ju volám: Chica, Guappa, Linda.

Áno, presne tak vykrikujú niektorí miestni na turistky u nás doma. Vlastne nielen na turistky, lichotia tak každej žene. Pousmiala som sa.

Chýba mi to. Už dlho som nebola doma. Je to síce iba pol roka, ale mne to pripadá ako celá večnosť. Cnie sa mi za našimi, za ségrou a malým Diegom. Rada by som videla Ingrid a kamarátov, ale veď... Môžem si predsa kúpiť letenku na budúci mesiac. Prečo nie? Mám veľa dovo-

lenky a pôjdem aspoň na týždeň. Prečo nie? Áno, tak to urobím. Rozhodla som sa spontánne. Takže, dohodnuté, už teraz sa veľmi teším.

Cestou mi pustili v rádiu jednu z mojich obľúbených pomalých pesničiek.

„Te pido de rodillas luna, no te vayas Alúmbrale la noche a ese corazon...“, pospevovala som si nahlas.

Malo by to byť tu, upozornila ma navigácia. Auto som zaparkovala na parkovisku pred veľkou budovou.

„Aha, aj kaviareň je tu. Super,“ povedala som nadšene.

Croissanty mi zabalili pekne do krabičky a kávu dali do papierového držiaka. Luke má rád čokoládový a ja som si zobrala tiež jeden. Aj tak mu ho tam nechám, ako sa poznám. Pred cvičením sa nebudem predsa napchávať maškrtami.

„Dobrý deň, slečna. Potrebujem vás prekontrolovať. Sú to pravidlá firmy,“ povedal vrátnik.

„Dobrý deň. Nuž, keď sú to pravidlá, tak ich musíme rešpektovať,“ povedala som veselo.

„Sú tu kamery a musí to byť na zázname, viete? A za kým idete, slečna?“

„Idem za Lukom Brantom,“ odpovedala som pokojne.

„Výborne a máte dohodnutú schôdzku s pánom Brantom?“

„Nie, nemám. Som jeho priateľka a priniesla som mu kávu. Nezdrižím sa dlho, iba ho chcem pozdraviť. To viete, láska, veď to určite poznáte aj sám,“ usmiala som sa najkrajšie, ako som vedela.

„Tak priateľka, aha, ešte som vás tu nikdy nevidel. Kvôli tomu sa pýtam.“

„Ani ja som vás ešte nikdy nevidela,“ pokúsila som sa byť trochu vtipná, ale nevyšlo to.

„Pána Brantoma nájdete na 6. poschodí. Zavolám mu, že idete za ním. Vaše meno, prosím?“

„Moje meno je Isabell Ramonez. Ďakujem a želám vám pekný deň, pán vrátnik.“

Videla som, ako potočil hlavou a hneď vytáčil číslo. Keď som vystúpila z výťahu, nevyšla som z údivu. Všetko naokolo bolo tak pekne dizajnovo riešené a čisté, ešte aj časopisy na stole boli podľa veľkosti. Z kancelárie vybehla žena, blondína, krátke šaty a tie dlhé nohy. Okolo nej bola vôňa parfumu, ktorý sa miešal s vôňou čerstvej kávy.

„Dobrý deň, nie ste vy náhodou Barbie?“ pokúšala som sa o vtip, ale asi mi zase nevyšiel, pretože slečna sa na mňa pozrela nie veľmi prívetivo. Napravovala si šaty a vyzerala byť dosť nervózna. Začala som vysvetľovať:

„Prepáčte, myslela som tým, že veľmi dobre vyzeráte a skvele sa sem hodíte. Je to tu dokonalé, presne tak ako vy. Viete, som Lukova priateľka a ešte som tu nikdy nebola. Kvôli tomu ten obdiv.“

„Dobrý deň, slečna Isabell. Môžete ísť dovnútra. Pán Brantom na vás už čaká,“ povedala sucho, až mi to bolo nepríjemné.

No čo, veď všelijakí sme, pomyslela som si. Už som radšej nič nechcela hovoriť, aby z toho nebol ďalší trapas. Iba som sa usmiala a vošla do Lukovej kancelárie.

No teda, aj tam to bolo ako vystrihnuté z katalógu. Kožená sedačka, presklený stôl s dvomi mohutnými kreslami, tiež koženými. Na stole bol položený džbán s vodou a nejaký katalóg. Všetko bolo ladené do krémovej, olivovo zelenej a čiernej farby. O niečo ďalej bol barový pult so štyrmi červenými barovými stoličkami. Veľmi sa mi tam nehodili, tak ale dizajnér má asi iný vkus. Musím však uznať, že mať takúto kanceláriu, hm, no to ma teda podržte, to už je niečo, pomyslela som si.

„Tak ja sa už vôbec nečudujem, že tak málo chodíš ku mne,“ obzerala som sa dookola uznanlivo a podišla som k Lukovi, ktorý stál pri veľkom presklenom okne.

„Zlatko, ahoj,“ pozdravil ma Luke. „Vitaj!“

„Ahoj, chcela som ťa prekvapiť a priniesla som ti kávu a croissant.“

Podišiel ku mne a letmo ma pobožkal na líce. Bol trochu nervózný,

to sa dalo poznať.

„Čo sa deje, Luke? Prišla som nevhod? Máš asi veľa práce, však?“

„Nie, neprišla si nevhod. Len pod', sadni si, dáme si tú kávu spolu.“

„Máš to tu krásne a veľmi elegantné.“

„Áno. Vieš, sú to nové priestory. Spomínal som ti, že firma sa sťahovala už dávnejšie.“

„Áno, spomínal, ale nemyslela som si, že to bude až takéto luxusné. Dokonca aj tvoja sekretárka je ako vystrihnutá z časopisu. Vyberal si si ju z agentúry na modelky?“ podpichla som.

„Kto? Asistentka? Aha, hm, to je Anna. Áno, je to moja sekretárka,“ povedal nesústreďene.

„Chýbal si mi. Vôbec nereaguješ na moje telefonáty. Deje sa niečo?“

„Nie, nič sa nedeje. Volala si mi, viem. Chcel som volať naspäť, keď bude väčší pokoj, ale od včera mám stále veľa práce. Je tu zmätok. Ospravedlňujem sa. Hneváš sa?“

„Keď nepríde Mohamed k hore, musí hora za Mohamedom. Tak sa to hovorí, nie?“ usmiala som sa. „Viem, že pracuješ teraz na tom novom projekte. V poriadku, nehnevám sa. Dáme si tú kávu, zlato?“ Zmenila som tému.

„Áno, jasné, pod'. Sadni si.“

„Nech sa páči, tvoje obľúbené latte s mandľovým sirupom, tak ako ho máš rád a ešte čokoládový croissant k tomu,“ usmiala som sa.

Podišla som k nemu, že ho objímam a pritúlím sa, ale on cúvol s tým, že si vyberá telefón z vrečka. Ok, pomyslela som si.

Keď si skontroloval telefón, povedal:

„Dnes by sme mohli ísť spolu na večeru, máš čas?“

„Áno, môžeme. Neboli sme takto spolu vonku už dávno. Bude to fajn, už sa teším.“

„Tak platí,“ prikývol Luke.

„Tá káva je výborná. Croissant si nechám na neskôr. Priznám sa, že dnes som už jeden mal.“

„Aha, tak ty si takto maškrtíš? Kto ti nosí croissanty do práce okrem mňa, hm? Priznaj sa?“ vtipkovala som.

Luke to asi nepochopil a odignoroval otázku. Možno preto, že mu práve vtedy zavolala sekretárka. Dal to nahlas.

„Pán Luke, budete si vy a vaša priateľka niečo želať? Prinesiem vám kávu alebo čaj?“

„Nie, Anna, to je v poriadku,“ povedal sucho.

Vyšli sme na terasu, zafúkal vietor. Luke podišiel bližšie a objal ma.

„Nehnevaj sa, Isabell. Som dnes trochu nervózny. Sľubujem, že ti všetko vynahradím.“

Zdalo sa mi to alebo som pocítila jedinečný Coco de Madmoiselle na jeho saku? Tú vôňu poznám veľmi dobre, sama som ten parfum voľakedy používala. Uhm, možno sa mi to iba zdá, ale ako keby som tú istú vôňu cítila pred chvíľou, keď som vchádzala do kancelárie. Nie! To sa mi určite iba zdalo. Vietor doniesol tú vôňu ktovie odkiaľ.

Z objatia nás vytrhol Lukov telefón, ktorý mal položený na stole. Ozvalo sa:

„Luke, dnes sa ten obed odkladá. Som na ceste za tebou. Porozprávame sa osobne.“

„Dobre, žiadny problém, Martin. Čakám ťa,“ povedal Luke nervózne.

„Vidíme sa teda o chvíľu.“

Luke rozrušene položil telefón.

„To bol šéf, je na ceste sem. Isabell, prepáč, zlatko, ale musíš ísť. Ja nechcem, aby ťa videl a...“

„Prečo nechceš, aby ma videl, Luke?“ skočila som mu do reči.

„Prosím, vysvetlím ti to neskôr.“

„Chápem, nebudem ťa zdržovať,“ povedala som zmätene.

Keď som vychádzala z kancelárie, Anna sa na mňa ani len nepozrela.

„Dovidenia,“ povedala som s núteným úsmevom.

Nechcelo sa mi čakať na výťah, tak som sa vybrala po schodoch. Mala som trochu zmiešané pocity. Čo mi chce Luke vysvetľovať?

Nič, idem do fitka, tam prídem určite na iné myšlienky. Keď som zišla dolu, videla som do výťahu nastupovať dvoch mužov. Jeden z nich sa otočil smerom ku mne. Na ten výraz veru nikdy nezabudnem. Neprirodzene si ma premeral zhora dolu a na chvíľu sme si zahľadeli do očí, keď som prechádzala okolo neho. Bol to pohľad chladný, plný nenávisti a odporu. Veľmi negatívna osoba, pomyslela som si v duchu, už nech tu nie som. Je to tu síce všetko pekné a dokonalé, ale všade je zlá energia. Ako tu môže Luke pracovať? Čo to necíti? Idem si zacvičiť, nech prídem na iné myšlienky.

„Hra na tvoju sekretárku sa mi celkom pozdávala. Ešte dobre, že nás vrátnik upozornil. Zvýšime mu prémie, čo povieš? Ozaj, kedy jej chceš vlastne o nás povedať? Už ma to čakanie nebaví,“ povedala Anna neskôr Lukovi a začali sa vášnivo bozkávať.

„Ako ste sa vyspali, pane?“ opýtal sa Hassan. „Začíname druhý deň nášho výletu.“

„Ja veľmi dobre. Ráno som sa zobudil so zvláštnym pocitom v ústach. Neskôr som pochopil, že je to dáky miestny chrobák a celkom veľký, ktorého si pokojne požuvkávam. Inak pokojná noc. A ty?“

„Ja som len tak driemal. Bol som v strehu. Dnes nás čaká 4-hodinový výstup, pokým sa dostaneme k Laguna Verde (3 900 m n. m.). Nachádza sa v Pico Humboldt. Trasa bude iná ako včera, oveľa viac skalnatejšia a scenéria sa zmení na typickú vegetáciu s malými rastlinami a veľa frailejones. Je to rastlina s bledozelenými jemnými listami.“

„Áno, viem presne, ktorá to je.“

„Kempovať budeme blízko Laguna Verde. Bude to už o niečo chladnejšia noc. Cestou môžeme stretnúť hocičo z fauny: šelmy, hyeny, hady, dinosaury... ha-ha!“

„Veľmi vtipné. Baviš sa, Hassan?“

„Áno, pane, veľmi.“

„Uvidíme, komu bude do smiechu za také dve hodiny, keď budeme stúpať a loziť hore po skalách. Potom sa budem baviť ja, ha!“